

berørte ved det foreliggende Lovforslag. Forholdet er jo nu det, at enhver Embedsmand, hvad enten han sidder som Dommer i de højere Retter eller i Centraladministrationen eller som Underdommer, har kunnet modtage alle de Bierhverv, man velvilligt har villet skænke ham, og det har selvfølgelig ogsaa ført til, at enkelte Embedsmænd til forskellige Tider have haft en saadan Række af Bierhverv ved Siden af deres Embedsstilling, at Menigmand med nogen Føje har spurgt: Men hvornaar levnes der da den vedkommende Embedsmand Tid til paa fyldestgørende Maade at varetage det Embede, som Staten lønner ham for at varetage? Det har ogsaa hændt sig, at Embedsmænd have siddet som Medlemmer af Bestyrelser for Banker og Sparekasser, og at de saaledes ikke have kunnet øve den Kontrol, som Publikum har ment, at de vare satte til at øve. Naar noget saadant sker, er det naturligt, at der opstaar Misforståelse med en saadan Embedsmand, og at Befolkningen i nogen Grad mister Tilliden til hans Dygtighed og Overlegenhed. Det er derfor ikke saa unaturligt, at dette Spørgsmaal er fremsat, og Lovgivningsmagten bør alvorligt tage dette Forhold under Overvejelse. Det er mit Ønske, som det er mit Haab, at der skal komme et Resultat ud af vore Forhandlinger om denne Sag i Vinter.

Embedsmændene i Centraladministrationen have følt sig noget ilde berørte, i hvert Fald adskillige af dem. Forholdet er, saa vidt jeg skønner, det, at mellem de Embedsmænd, der have været afhørte, er der kun $\frac{2}{5}$, der ere berørte af dette Forhold, medens $\frac{2}{5}$ ingen Bierhverv have siddet inde med. Men jeg kan forstaa, at Embedsmændene i Centraladministrationen have ønsket at henvende sig baade til Regeringen og Rigsdagen, og det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott) har ikke nogen Ret til at bebrejde mig, at jeg har modtaget dem med Velvillie. Det er dog ganske naturligt, at Ministeren, naar Centraladministrationens Embedsmænd henvende sig til ham med et eller andet Andragende, der berører deres Stilling og Forhold, tager venligt og vel imod dem. Jeg tager ogsaa vel imod det ærede Medlem, naar han en Gang imellem er saa elskværdig at aflægge mig et Besøg, og hvorfor skulde jeg ikke det? Men det ærede Medlem glemte at meddele, at jeg ikke har givet de paa-gældende Embedsmænd noget positivt Til-sagn om Støtte, hverken i den ene eller

den anden Retning, men indskrænkede mig til at sige til dem, at jeg velvilligt vilde overveje de Forslag, de have stillet, og det antager jeg, at det Udvalg, der kommer til at beskæftige sig med denne Sag, ogsaa vil gøre.

Det er klart, at Lovforslaget, som det foreligger, rammer haardest Centraladministrationens Embedsmænd og Dommere, idet der i Lovforslagets § 3 er et ligefremt Forbud imod, at de „træde i Tjenesteforhold som Bestyrelsesmedlemmer eller paa anden Maade til erhvervsdrivende Interessentskaber, derunder Aktieselskaber, samt Sparekasser“. Mens den nævnte Paragrafs Slutning stiller i Udsigt, at „Overtagelse af anden indtægtgivende fast Virksomhed udenfor deres egentlige Embede“ kunne de nævnte Embedsmænd faa Tilladelse til ved kgl. Anordning. Den første Bestemmelse i § 3 er et ligefremt Forbud, den anden indeholder Muligheden for, at de ved kgl. Anordning kunne faa Lov til at træde ind i forskellige Virksomheder. Her vil jeg sige, som det ærede Medlem fra Højrup (Deuntzer) i Gaar udtalte, at det vil være heldigt i saa vid Udstrækning som muligt at sætte faste Lovregler. Jo mindre administrativ Vilkaarlighed des bedre, jo mere man maa overlade til de enkelte Ministres Afgørelse jo vanskeligere. Jeg ser derfor hellere, at Lovforslaget indeholder saa faste og bestemte Regler som vel muligt, for saa er der ikke noget at klage over bagefter.

Saa skal Ministeriet i Fremtiden, hvis dette Forslag vedtages, hvert Aar forelægge for Rigsdagen en Fortegnelse over, hvad der er sket med Hensyn til forskellige Embedsmænds Bierhverv og de Stillinge, der ere betroede Rigsdagens Medlemmer. Det er klart, at denne Offentliggørelse vil give Anledning til Kritik, snart fra den ene og snart fra den anden Side. Det kan ikke være anderledes. Offentliggørelsen har jeg ikke noget imod, og den skal selvfølgelig, hvis dette Lovforslag vedtages uforandret, følge, men jeg gentager, det er heldigere for Ministeriet og Administrationen i det hele, naar der i saa vid Udstrækning som muligt er faste Regler for, hvad en Embedsmand i saadanne Tilfælde maa, og hvad han ikke maa, hvad Ministeriet kan give ham Tilladelse til, og hvad det ikke kan tillade ham. Det kan maaske være vanskeligt at træffe saa snævre Grænser. Kommissionen er jo vegen tilbage for at gøre det. Men jeg henstiller til det Udvalg, der faar med Sagen at gøre, i saa vid Udstrækning, som det er muligt, at imødekomme mit Ønske paa dette Felt.